

Isolation, aloneness, solitude

Magen Avot, 24th April 2020

Ian Gamse

The starting point for today's chabura rather chooses itself...

Vayikra 13:46

כָּל־יְמֵי אֲשֶׁר הִנֵּגַע בּוֹ יִטְמָא טְמֵא הוּא בְּדָד יֵשֵׁב מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבּוֹ :

All the days that the plague is in him he shall be impure, impure is he; alone shall he dwell, outside the camp is his dwelling place.

Is this hygiene, punishment – or therapy?

Chazal may have been aware of what we now regard as basic hygiene...

Ketubot 77b

מכריז רבי יוחנן הזהירו מזבובי של בעלי ראתן רבי זירא לא הוה יתיב
בוזיקיה רבי אלעזר לא עייל באהליה רבי אמאי ורבי אסי לא הוו אכלי מביעי
דההיא מבואה

ריב"ל מיכרך בהו ועסיק בתורה אמר {משלי ה-יט} אילת אהבים ויעלת
חן אם חן מעלה על לומדיה אגוני לא מגנא

Rabbi Yoḥanan would announce: Be careful of the flies found on those afflicted with *ra'atan*. Rabbi Zeira would not sit in a spot where the wind blew from his direction. Rabbi Elazar would not enter his tent, and Rabbi Ami and Rabbi Asi would not eat eggs from that alley.

Conversely, Rabbi Yehoshua ben Levi would attach himself to them and study Torah, saying "The Torah is a loving hind and a graceful doe" (Proverbs 5:19). If it bestows grace on those who learn it, does it not protect them?

...but I haven't found any suggestion in the classic sources that the isolation of the *metsora* is to prevent infection.

Rashi, Vayikra 13:46

בדד ישב. שלא יהיו שאר טמאים יושבים עמו. ואמרו רבותינו מה נשתנה
משאר טמאים לישוב בדד, הואיל והוא הבדיל בלשון הרע בין איש לאשתו
ובין איש לרעהו, אף הוא יבדל:

Ibn Ezra, Vayikra 13:46

מלת בדד. מפורשת במגלת איכה :

...where he says:

בדד – שם נופל על זכר ועל נקבה, עם למ"ד ובחסרונו, וכן מלת "בטח"

So **בדד** sounds like a bad thing. But what about

Bemidbar 23:9

כִּי־מֵרָאשׁ צָרִים אֶרְאֶנּוּ וּמִגְבְּעוֹת אֲשׁוּרְנֵנוּ הָרְעָם לְבָדָד יִשְׁכֹּן וּבְגוֹיִם לֹא
תִּחְשָׁב:

As I see them from the mountain tops, Gaze on them from the heights, There is a
people that dwells apart, Not reckoned among the nations.

Targum Onkelos (referenced by Rashi)

הָא עָמָא בְּלַחוּדִיהוֹן עֲתִידִין דְּיַחְסְנוּן עֲלֵמָא

So **בדד** could be a good thing. But maybe that's just at a national level?

Devarim 33:28

וַיִּשְׁכֹּן יִשְׂרָאֵל בְּטַח בְּדָד עֵין יַעֲקֹב אֶל־אֶרֶץ דָּגָן וְתִירֹשׁ אֶף־שָׁמֶיךָ יַעֲרֹפוּ טָל:

Thus Israel dwells in safety, Untroubled is Jacob's abode, In a land of grain and wine,
Under heavens dripping dew.

And now Rashi says:

בטח בדד. כל יחיד ויחיד איש תחת גפנו ותחת תאנתו, מפזרין ואין צריכים
להתאסף ולישב יחד מפני האויב:

But really we need to turn to the chasidic masters if we want to understand anything here:

Sfat Emet

תרל"ו

בפסוק נגע צרעת כו'. בזה"ק צרעת סגירו כו'. ע"פ המד' לעשות לרוח
משקל. כי הקב"ה נתן לאדם רוח חיים וחכמה במדה. ולכן כפי התפשטות
החיות והחכמה בגשמיות נחסר לו בעת הצורך לתורה ומצות ונסגר הלב.
והעצה ע"י תשובה מאהבה כמאמר ובא אל הכהן ע"י השתוקקות לחזור
לדביקות עליון ע"י נפתח הלב:

תרל"ח

בענין זכירת מרים. קשה אי לפרוש מלה"ר מה בוש הכתוב לפרש הזכירה
על לה"ר עצמו. וגם דכתיב אשר עשה ה"א למרים. וידוע שאין הכתוב
מיחס דבר רע ח"ו להבורא ית' כי מאתו לא תצא אך טוב. אבל נראה שהיא
מתנה שנתן הבורא ית' לבניי אשר אין הרע יכול לדבוק בהם לכן הרע יוצא
לחוץ ובא הצרעת. וזה נתן הש"י ביצ"מ להיות בניי מבוררין לטוב. כמ"ש
הרמב"ן ז"ל שענין הנגעים הוא פלא ועדות על בניי ע"ש. לכן צריך כ"א
לקבל על עצמו זאת שכ"ד רע שנמצא בו ח"ו יצא לחוץ ע"פ משפט הבורא
ית' לבניי